

Ὅποιον ἵπποτων πλήθος...
χαίρετό σήμερα καθείς
μουμούρης και θυμής.

Θαυρόντες προχρόνι εμπρός,
μέ τόν Ἀνήλιον λαμπρός
προβξίνει κι ὁ Πολέμη.

Ψάλλε μας ἀργυρόχος σὺ Μνημοσύνη μάγκη,
λάμψε και σὺ, Τσοκοπούλε, λάμψε και σὺ, Νιρβάνη.
Ἴπποτάι φίλοι χαίρετε κι ἡ τύχη μας ἀνοίγει...
ἄπλωσε τὸν μακίδνα σου, βροντόνωση Στρατήγη,
πούγινε τώρα κτήμα σου κι ἕνας τῆς Τήνου μύλος
καθὼς ἐκείνον τὸν γνωστόν τῆς θεϊσῆς μας τῆς Κοντύλω.

Σ' ὄλους δαφνίστρωτος ὁδός...
λαμψάτω, παλλήκαρι,
κι ὁ Λάσκαρης, ὁ κομωδός
μέ τῆ Μαλλιά Κουδάρη.

Κι ὁ Ξενοπούλος τῆς Σάντης προχωρεῖ μετὰ παιάνων,
ὁ σὲ μίαν μόνην ὥραν
τὴν γῆν παίλων, τὴν γῆν χάνων
εἰς τοῦ μπακαρῆ τὴν ψώραν.

Εἰς τὸν ἵπποτων τὸ πλήθος
δεῖτε τὸν σταυρὸ σου, Μπαμπή,
ποῦ πρό χρόνον καταλάμπει
εἰς τὸ λάσιόν σου στήθος,
κι ἔπρεπε χρυσοῦν και ἀένα
νὰ σὲ κάνοιν σὴν κι ἐμένα.

Ἐγὼ χρυσοῦς, σεῖς ἀργυροί,
κι ὁ Κουδουλάρης προχωρεῖ,
νέος ἵπποτής Κρητικός, ἄλλος Καραμανίτης,
Λουκιανείου πνεύματος ἀρκίων καμπανίτης,
και λέγει πρὸς τοὺς ἀργοντας κι ἵπποτάς τὸν Μουσῶν:
κρασί τῆς Κύπρου θέλετε κἄν τὸν Συρακοῦσων;

Σήμερα ἀγαλλόμενος κυττάω μέ παράσημο
τὸν ποιητὴ τῆς Κατοχῆς, τὸν Βῆσο τὸν Γεράσιμο,
κι ὁμοίως ἀγαλλόμενος μαζὶ μέ τοὺς ἐν τέλει
και τὸν νεφελογεῖτονα κυττάω Παγανέλη.

Ποῖον χρυσοῦν κι ἐπάργυρον μάς καταναζάει σέλας,
κι ὄρκο ὁμνῶς σήμερα, συναδέλφοι, ἐγγάζων
'στὸν ἄγιον Ἰακώβον τὸν ἐκ τῆς Κομοσταῆλας
πῶς 'στὸ ρουθὸνι μῆ κάμαε συσταυροφόρον ἄλλων,
και σὺ, Δημητρακόπουλε, μοιστακαλλῆ μεγάλη,
γὰ τὸ τρανὸ σου ροικικὸ Πινδάρου στίχους βγάλε.

Τώρα καθήστραψε μ' ἐμάς
ὁ δόρυ πάλλων Παλαίμας,
σήμερα περιβάλλεται μανθῶν ἵπποσύνης,
ὁ Καρκαβίτσας ὁ κομῆς, ὁ λιγερὸς Δροσίνης.

Ἴδου τὸν Πατριῶν θερμὸς διασωτής,
Δαυβέργης ἵπποτής.
Και τοῦτος γαλιζέι,
και τοῦτον στολιζέι
μανθῶας, σπαθί,
νὰ μὴ βασκαθῆ.

Τῆς Πολιτείας τίμιον τιμῆστε στολίδι,
ὁποῦ δὲν εἶναι μάκτιον σὴν τῆλλα τὰ λιλιὰ...

γεράκιε μέ παράσημο και τὸν Μοραϊτιδῆ,
κι ἔξισταμαι κι ἐκπλήσσομαι πῶς ἔκανε κοιλιά.

Χειροτονεῖται σήμερα ἐπάξιος ἵπποτής
Πορφύρας ὁ και Σούφρας; κι ὁ κύριος Ἀζιώτης.
Ἀπ' ἀκρῆ σ' ἄκρῃ ἵπποτιρίας, και βλέπω ν' ἀναβαλεῖ
σὴν κι ἄλλοτε περικαλλῆς ἡ τὸν Μουσῶν νεότης,
μὲ και τὸν Ἀργυρόπουλο, τῆς Σμύρνης τὸν Μιγάλη,
ἵπποτῆν τώρα τὸν φιλεῖ τῆς Μιγαλοῦς ἵπποτής.

Ἐν ἵπποσύνη σύντροφοι, χαρὰ σας και χαρὰ μου,
ἐλάτε νὰ χροτάσομε παράποτε φαῖδροι,
και πάρτε σεῖς τὴν λύρα σας κι ἐγὼ τὸν ταμποῦρᾶ μου,
και πῆμε 'στὸν Προδουποῦργὸ και 'στὸν Ἀλεξάνδρῆ.

Καλήμερα καλήμερα... 'στὰ γράμματα ρουφρέτα...
κι ἂς γλυκοταγοῦθῶσμε τοὺς δὲ τοὺς ἀφεντάδες,
ὅπου κι ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς τοὺς ἤθε σέψης τέτοια
νὰ δώσομε παράσημα και 'στους καθὼ Σορτάδες,
ποῦ κεδδαλοῦν και χαιρόνται, πεζέουον καμαρόνουν,
κι ὅπου πατεῖ τὸ πόδι των χρυσαῖρα ξευτρώουν.

Ὁ τὸν τροπαίων τὸν χρυσοῦν!..
δέστε μὲ, τροβαδοῦροι,
καθὼ ἀπάνω 'στὸν Μουσῶν
τὸ φτερωτὸ γαῖδοῦρι.

Μ' ἐμὲ τρωφῆστε και σεῖς
σὲ τίτλων ἀφειδιῶν,
ἀπλῶν σήμερα θρασύς
μακρὸν ζουρομακιδῶν.

Και βλέπω τσαλαπετεινοῦς
και σταυροφόρους ψάλτας,
κι ἵπποτάς χαίρετό κλεινοῦς
τῆς Ρόδου και τῆς Μάλτας.

Μεγάλου τίτλου σήμερα τὸ βάρος μάς βαρύνει,
κάθε κηλὸ συναδέλφοι θέναϊ μπροστά μας πρόγεγο,
θὰ τρώμε σούπας ποῦ και ποῦ καθὼς οἱ Μανδάρηνοι
ἀπὸ φουλῆς χειλιδωνῶν, ἀλλὰ κι ἀπὸ σκαντι ὄχοφο.

Τιμαῖ και λίπη τοῦ λοιποῦ μάς καρτεροῦν μεγάλη,
κι ἂν τώρα τύχη νάχη
κάποιος ἀπ' ὄλους πάχη,
θὰ λένε πῶς τὰπέκτησε μέ τὸν Μουσῶν τὸ γάλα.

Κι ἂν ἀδικῆθῆ και καταεῖς ἐργάτης τοῦ καλῆμου
και τὸ νὰ ζῆ χωρὶς σταυρὸ καιρίως τὸν πειράζει,
προθύμως τὰ παράσημα τοῦ δίνω τὰ δικά μου,
κι ἐγὼ μ' ἔμοῦθῶ κι ἀσταυρωτός νὰ ζῶ χωρὶς μαρζί.

Ἐδουχίας ἀνεπίστου μες ἐξέλιε γασί,
καθβαλίστε τὴν πούλιχ,
μπρὸς ἐγὼ και πίσω σεῖς
'στὸν Πηγάσου τὰ καπούλιχ,
και σὰς εὐχεται ποῦ χρόνον μεγαλήτερη τιμῆ,
νέους τίτλους ἵπποσύνης, κι ἀπὸ τοῖπουρα ζουμά.

Παπαδημακίτης, μὲ ψυχῆ, ποῦ μέρα ὁ ἐξοικηλῶσα
και σ' ἐρμῆμας τὴν ἔφερε κατάντης περίσοχ.
Κι ἡ Σκιάθος δὲν θὰ ἐνακαθῆ 'στὴν ἀροβαλασσιά τῆς
νὰ κάθε ἕνας ἀσκητής,
νὰ κάθε ἕνας ποιητής,
εἶνας γὰ ρωτιστέρονον πνευματικῆς ἐργάτης.